ISKOLAI KÖZÖSSÉGI SZOLGÁLAT

DUNAÚJVÁROSI SZÉCHENYI ISTVÁN GIMNÁZIUM
OM 030180

BESZÁMOLÓ 2012-2015

Tóth Anett 11. B

2015. március 30.

A mi évfolyamunkon jelent meg elsőként az úgynevezett közösségi szolgálat, mely szerint 50 óra hasznos, legfőképp szociális közmunkát kell végeznünk középiskolai éveink első három éve alatt. Legtöbben félve vágtunk bele a feladatba, hiszen nem tudtuk, miként működik ez, de azt hiszem, végül mindannyian megtettük a tőlünk telhetőt.

Személy szerint nem választottam egy kimondott területet, amelyen teljesíteni kívántam, ehelyett mindenhol segítettem, ahol tudtam, valamint szükség volt rám, ezáltal pedig változatos tapasztalatokra tettem szert, sokféle embert ismerhettem meg. Számomra az egyik legemlékezetesebb „szolgálat" az volt, mikor az Útkereső Segítő Szolgálat nyári táborában gyerekekkel foglalkoztunk. Rajzoltunk velük, énekeltünk, sportversenyekben segédkeztünk két napig. Egyke gyerekként különösen melengető volt látni a sok kisgyereket, játszani és beszélgetni velük. Gyerekekkel (számomra legalábbis) mindig öröm foglalkozni, ártatlanságukkal és állandó jókedvükkel képesek bearanyozni még egy rosszabb napot is. Már az első nap általuk készített kis virágos és szívecskés névjegyeket kaptunk, hogy mindig tudják a nevünket, valamint számtalan rajzzal gazdagodtunk. Ezek a mai napig a fiókomban pihennek, és jóleső érzés önt el, mikor megtalálom őket. Szintén emlékezetes volt az Idősek Otthonában idős emberekkel foglalkozni. Az érzés nem volt mindennapi, hiszen a legtöbb embernek megszokott, hogy a még élő nagyszülők akár a családdal vagy egyedül, de saját házban/lakásban laknak. Azonban itt élő bácsik és nénik közül sokuknak már nem igazán voltak rokonaik, a családot az otthonban élők jelentették számukra. Érdeklődve hallgattuk végig az élettörténeteket – hol meghatódva, hol megdöbbenve, de érdeklődve. Szintén kellemes meglepetés volt számomra, hogy sok idős milyen „aktív" életet él, a beszélgetésen kívül mindenki szeretett kártyázni, énekelni, sakkozni. Legtöbbször hamar elrepült ott az ott töltött 1-2 óra, az ott lakók mindig marasztaltak minket. Bár ezeken az alkalmakon nem veszek részt, a barátom időnként ellátogat az idősek otthonába, ahol a többi fiatallal együtt énekelnek, néptáncolnak az időseknek. Minden alkalommal egy új élménnyel tér haza, melyet rendszerint velem is megoszt, én pedig át tudom érezni az örömét.

Szintén emlékezetes minden alkalommal a Parafónia Zenekar fogadása iskolánkban.

A zenekar tagjai rendszerint valamilyen értelmi fogyatékkal született gyermekek/felnőttek, akik profikat megszégyenítően játszanak hangszereiken. A zenekar az 1990-es években kezdte meg működését, az úgynevezett „színes kotta” módszerrel, a Parafónia nevet azonban csak 2003 óta viseli. A sérült gyerekek/felnőttek számára rendkívül hasznos a zene és annak tanulása. Ezáltal bármit képesek könnyebben megtanulni, remek fejlesztési módszer, ami a lelküknek is jót tesz. Ezek az emberek rendkívül nyitottak, szeretetteljesek, már az első találkozásnál úgy bánnak veled, mintha évek óta ismernének. Ez jóleső érzéssel fog el minket, és szívesen játszunk, énekelünk velük, utána pedig ámulva hallgatjuk előadásaikat. Rengeteg ember példát vehetne róluk. Talán jobb világban élnénk.

Iskolánk rendszeresen gyűjt adományokat, ételalapanyagokat, tisztálkodó szereket a hajléktalanok számára, ezáltal is segítve őket. Bár ilyenkor személyesen nem találkozunk velük, egy alkalommal mégis így történt. Az egyik évben a dortmundi diákok fogadása után jó pár tálca sütemény, valamint pár üveg üdítő megmaradt, amit, úgy döntöttünk, elviszünk a hajléktalanoknak. Nagyjából 3-4 osztálytársammal buszra szálltunk, és a tálcákkal, valamint üdítőkkel egyensúlyozva eljuttattunk mindent a szállóra. Bár nem tartózkodtunk ott sok időt, egy kicsit büszkék lehettünk magunkra, hiszen azt a sok mindent megtarthattunk volna magunknak is, de látni az ott élő emberek arcán a boldogságot és a hálát, mindent megért.

Azonban rengetek minden történt az iskola falain belül is, ahol számítottak ránk, ahol egymást segíthettük, és okoztunk örömöt.

Ilyen például a már évek óta tartó hagyomány, a szalagavató. A legtöbb diák életében ez egy fontos esemény, ez valaminek a végét, és valaminek a kezdetét jelenti. A szülőket büszkeség tölti el a keringő közben botladozó gyermekük láttán, s talán ekkor tudatosul sokakban, hogy elszaladt az idő. A végzősök ekkor különlegesnek érezhetik magukat, ez a nap csak az övék, csak róluk szól. Az alsóbb évfolyamosok pedig segítik őket ebben, műsorokat adnak elő, feldíszítik a termeket, vacsorával várják őket, és ami a legfontosabb: feltűzik a szalagjaikat, melyeket a „nagyok”

utána büszkén viselnek, akárhová mennek. Idén engem is az a megtiszteltetés ért, hogy szalagot tűzhettem. Bár nem ismertem a két lányt, a feszültség és az izgulás érezhető volt. Mikor tűzés közben halkan csak ennyit mondtam nekik: „Ne izguljatok, jó lesz”, egy kicsit megkönnyebbültnek látszódtak. Aztán felültem a nézőtér tetejére, hogy megnézhessem a keringőket, és potyogni kezdek a könnyeim. Pedig senkim nem táncolt ott. Egyszerűen csak hihetetlen volt belegondolni, hogy jövőre én leszek majd az a lány, akit nyugtatgatni kell, és hihetetlen, hogy így elszállt az idő. Még csak nemrég kaptuk meg a felvételi tájékoztatót, és már itt vagyunk.

A másik iskolai hagyomány a Valentin nap, melyet immáron harmadik éve a mi osztályunk rendezett. Ez a szerelmesek ünnepe, a barátok és barátnők egymásnak szentelik ezt a napot. Rengeteg előkészülettel jár, az előtte való nap szinte egész délután díszítünk és sütünk, azon a napon pedig mindig más a feladat: levelek kézbesítése, tombola lebonyolítása, és még sorolhatnám. A nap végére ugyan elfáradunk, de visszatekintve mindig megéri, hiszen legtöbbeknek, főleg a kapcsolatban élőknek feldobjuk a napját.

A szolgálat úgy gondolom pozitív hatással volt ránk az évek során, sok embert, körülményt, élethelyzetet megismerhettünk. Sok mindent máshogy látok azóta, bizonyos dolgok átértékelődtek bennem. Bár a pályaválasztásban kimondottan nem befolyásolt, mindig is emberekkel akartam foglalkozni valamilyen formában, ez továbbra is így van. Ha majd én is szülő leszek, biztosan támogatni fogom a gyerekeimet az ilyesfajta munkákban.

Dunaújváros, 2015. március 30.

Tóth Anett

11. B